

Sygn. akt IIK 12/15

1Ds. 750/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16.03.2015r.

Sąd Rejonowy w Lubaniu Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tulliusz Stabryn

Protokolant: Sylwia Oleksy

Przy udziale asesora Prokuratury Rejonowej w Lubaniu Łukasza Chrapek.

po rozpoznaniu dnia 16.03.2015r. sprawy karnej

przeciwko:

R. G. (1), s. J. i H. zd. B.,

ur. (...) w L.

oskarżonemu o to, że :

I. w okresie od lipca 2011r. daty bliżej nieustalonej, do dnia 30 kwietnia 2013r. w L., woj. (...), będąc pracodawcą w rozumieniu art. 3 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. Kodeks pracy (Dz.U. 1998.21.94 j.t. z późn.am.) i tym samym wykonując czynności w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą Usługi (...), uporczywie naruszał prawa P. C. (1), P. F. (1) oraz A. Z. (1) wynikające ze stosunku pracy w rozumieniu art. 22k.p. oraz ubezpieczenia społecznego, w ten sposób, iż pomimo faktu, że wymienieni faktycznie świadczyli pracę na jego rzecz, nie zawarł z nimi umowy o pracę, jak też nie odprowadzał składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne wymienionych pokrzywdzonych, działając tym samym na ich szkodę,

tj. o czyn z art. 218 § 1a kk

II. w okresie od 23 kwietnia 2013r. do 30 kwietnia 2013r. w K., woj. (...), będąc pracodawcą w rozumieniu art. 3 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. Kodeks pracy (Dz.U. 1998.21.94 j.t. z późn.am.) oraz będąc odpowiedzialnym za bezpieczeństwo i higienę pracy w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej Usługi (...), nie dopełnił ciężących na nim z tego tytułu obowiązków określonych przepisami ustawy Kodeks pracy oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 września 1997r. w sprawie służby bezpieczeństwa i higieny pracy (Dz. U. Nr 109, poz. 704 z późn. zm.) przez to, że nie przeprowadził szkolenia z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy zatrudnianego przez siebie pracownika – P. C. (1), dopuszczając go do wykonywania pracy, a także zaniedbał wyposażenia go w niezbędną odzież roboczą i okulary ochronne, narażając tym samym wymienionego pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub doznania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, w wyniku czego w dniu 30.04.2013r. pokrzywdzony świadcząc pracę dla R. G. (1) podczas remontu mieszkania położonego przy osiedli (...), uległ wypadkowi przy pracy polegającego na wbiciu się opiłka metalu w lewą gałkę oczną, co skutkowało całkowitą utratą zdolności widzenia oka lewego, nieumyślnie powodując w ten sposób ciężki uszczerbek na zdrowiu pokrzywdzonego w postaci tzw. „innego ciężkiego kalectwa”,

tj. o czyn z art. 220 § 1kk i art. 156 § 2kk w zw. z art. 11 § 2kk

III. w okresie od 30 kwietnia 2013r. do 31 grudnia 2013r. daty bliżej nieustalonej w L., chcąc aby P. F. (1) złożył fałszywe zeznania w postępowaniu 1Ds. 102/14/S, co do przebiegu zdarzenia zaistniałego dnia 30 kwietnia 2013r. w K., poprzez wskazanie iż nie był świadkiem wypadku, któremu uległ P. C. (1), nakłaniał go do tego,

tj. o czyn z art. 18 § 2kk w zw. z art. 233 § 1kk

I. uznaje oskarżonego R. G. (1) winnym popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. I części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 218 § 1a kk i za to na podstawie art. 218 § 1a kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. uznaje oskarżonego R. G. (1) winnym popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. II części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 220 § 1 kk i art. 156 § 2kk z zw. z art. 11 § 2kk i za to na podstawie art. 220 § 1kk w zw. z art. 11 § 3kk wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

III. uznaje oskarżonego R. G. (1) winnym popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. III części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 18 § 2kk w zw. z art. 233 § 1kk i za to na podstawie art. 19 § 1kk w zw. z art. 233 § 1kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

IV. na podstawie art. 85kk i art. 86 § 1kk łączy orzeczone kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego R. G. (1) i wymierza mu karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

V. na podstawie art. 69 § 1 i 2kk i art. 70 § 1 pkt. 1 kk warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności wobec oskarżonego R. G. (1) na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata,

VI. na podstawie art. 71 § 1kk wymierza oskarżonemu R. G. (1) karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych przy przyjęciu, iż wartość jednej stawki dziennej równoważna jest kwocie 20 (dwudziestu) złotych,

VII. na podstawie art. 616 § 1 pkt. 2 kpk w zw. z art. 626 § 1kpk zasądza od oskarżonego R. G. (1) na rzecz P. C. (1) kwotę 720 (siedmiuset dwudziestu) złotych tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów ustanowienia pełnomocnika w osobie adw. L. R.,

VIII. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania i na podstawie art. 17 ustępn 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych nie wymierza mu opłaty.

UZASADNIENIE

W dniu 12 lipca 2011 roku R. G. (1) rozpoczął prowadzenie działalności gospodarczej pod nazwą Firma (...). Przedmiotem jej działalności było świadczenie usług o charakterze posadzkarstwo, tapetowanie i oblicowywanie ścian. W zasadzie firma świadczyła szerszy zakres prac o charakterze remontowym. R. G. (1) wykonując prace budowlane korzystał z pomocy innych osób, z którymi nie zawierał jednak żadnych umów o prace czy umów zlecenia, bądź o dzieło. Osoby te świadczyły pracę w oparciu o ustne porozumienie, na podstawie, którego otrzymywali cotygodniowe wynagrodzenie, nie mieli ewidencjonowanego czasu pracy, nie otrzymywali odzieży ochronnej, płatnych urlopów. W związku z takim zatrudnieniem R. G. (1) nie odprowadzał również składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne, działając tym samym na szkodę zatrudnionych „na czarno” pracowników. W okresie od lipca 2011 roku do 30 kwietnia 2013 roku R. G. (1) w wyżej opisany sposób zatrudniał P. C. (1), P. F. (1) oraz A. Z. (1).

Dowód: zeznania świadka P. C. k. 9-12, 45, 208-213, 214-216;

zeznania świadka P. F. k. 44, 241-244;

zeznania świadka A. Z. k. 217-218;

zeznania świadka A. C. k. 47-48, 239-240;

zeznania świadka R. C. k. 131;

zeznania świadka E. C. k. 182-183;

wyjaśnienia oskarżonego R. G. k. 331-332, 256-257;

wydruk z bazy REGON k. 33.

W dniu 23 kwietnia 2013 roku R. G. (1) wraz z P. C. (1), P. F. (1) oraz z bliżej nieustalonym mężczyzną o imieniu T. udali się do K., gdzie mieli wykonać prace wykończeniowe mieszkania należącego do Ł. S. (1), położonego przy ul. (...). W trakcie tych prac, pracownicy nie zostali wyposażeni w odzież ochronną oraz odpowiednią ilość okularów ochronnych. Nie zostali również przeszkoleni w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy. W dniu 30 kwietnia 2013 roku, P. C. (1) dokonywał prac związanych z podwieszeniem sufitu i montażem oświetlenia halogenowego. W trakcie odginania profilu sufitowego i uderzenia młotkiem w przecinak, kawałek metalu z profilu, odprysł i wbił się w jego lewe oko. W tym czasie P. C. (1) nie korzystał z okularów ochronnych. P. F. (1) zawiadomił o wypadku R. G. (1), który widząc, co zaszło postanowił nie wzywać karetki i zawieźć samodzielnie C. do najbliższego szpitala. W wyniku wbicia się opiłku metalu w lewą gałkę oczną, P. C. (1) doznał obrażeń, które skutkowały całkowitą utratą zdolności widzenia oka lewego. W dniu 5 maja 2013 roku P. C. (1) opuścił Oddział Kliniczny Okulistyki i Onkologii Okulistycznej w K. i został przywieziony przez R. G. (1) do L., gdzie otrzymał do podpisania umowę zlecenia datowana na dzień 29 kwietnia 2013 roku. P. C. (1) podpisał przedstawioną mu umowę. Następnego dnia został przyjęty do (...) Publicznego Szpitala (...) w K. na oddział Okulistyki dla dorosłych w celu przeprowadzenia kolejnej operacji. W szpitalu przebywał do dnia 7 maja 2013 roku. Po powrocie do domu w dniu 15 maja 2013 roku otrzymał telefon od D. G. (1), z którą umówił się na spotkanie, w trakcie, którego otrzymał od niej, do podpisania dokumentację dotyczącą oceny ryzyka zawodowego na stanowisku robotniczym, Kartę szkolenia wstępnego w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy, z której wynikał, iż został przeszkolony w zakresie BHP w dniu 29 kwietnia 2013 roku, zgłoszenie wypadku przy pracy pracownika datowane na dzień 10 maja 2013 roku oraz protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy sporządzony przez J. B. (1).

Dowód: zeznania świadka P. C. k. 9-12, 45, 208-213, 214-216;

zeznania świadka P. F. k. 44, 241-244;

zeznania świadka Ł. S. k.126-127;

zeznania świadka A. C. k. 47-48, 239-240;

zeznania świadka R. C. k. 131;

zeznania świadka A. C. k. 132;

zeznania świadka E. C. k. 182-183;

zeznania świadka D. G. k. 82-83, 220-223;

zeznania świadka J. B. k. 92, 197-199, 214-216;

wyjaśnienia oskarżonego R. G. k. 331-332, 256-257;

dokumentacja przekazana przez R. C. k. 137-140;

dokumentacja medyczna k. 13-16, 21-22, 29-30, 54, 58, 94-123.

W bliżej nieustalonym dniu w okresie od 30 kwietnia 2013 roku do 31 grudnia 2013 roku R. G. (1) rozmawiał o zaistniałym wypadku z P. F. (1). W trakcie rozmowy nakłaniał go do zeznawania na swoją korzyść, poprzez

zaprzeczenie, iż był w K. w celu wykonania prac wykończeniowych wraz z P. C. (1) oraz, że był świadkiem zaistniałego wypadku. Przesłuchany przez Policję P. F. (1) w dniu 27 marca 2014 roku zeznał nie prawdę, w sposób ustalony z R. G. (1). Przesłuchany powtórnie przez Prokuraturę Rejonową w Lubaniu w dniu 2 grudnia 2014 roku, P. F. (1) odwołał swoje wcześniejsze zeznania wskazując, iż został nakłoniony do ich złożenia przez R. G. (1). R. G. (1) nie był dotychczas karany.

Dowód: zeznania świadka P. F. k. 44, 241-244;

wyjaśnienia oskarżonego R. G. k. 331-332, 256-257;

informacje z K. k. 258.

Oskarżony R. G. (1) w postępowaniu sądowym przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, odwołując jednocześnie, w tym zakresie wcześniejsze wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego. Na okoliczność stawianych mu zarzutów złożył stosowne wyjaśnienia, które w ocenie Sądu potwierdziły słuszność skierowania wobec niego aktu oskarżenia. Oskarżony przyzna zarówno, iż do prac remontowych zatrudnił „na czarno” pracowników, od których nie odprowadzał składek na ubezpieczenie społeczne oraz zdrowotne, nie zaopatrywał ich w odzież ochronną, nie udzielał im płatnych urlopów, czy też nie przeprowadzał szkoleń w zakresie BHP. Podkreślił również, iż umowa zlecenie dla C. została przygotowana przez jego żonę w trakcie ich pobytu w K., co prawda wskazuje, iż została ona zawarta wcześniej jednakże ustalenia poczynione w tym zakresie nie odzwierciedlają twierdzeń oskarżonego jak i jego żony. Już sam fakt wyjazdu do K. w dniu 23 kwietnia i pobyt w nim aż do momentu przywiezienia pokrzywdzonego po wypadku, do L. w dniu 5 maja 2013 roku, wskazuje, iż umowa była antydatowana. Ta sama okoliczność nie daje podstaw do uznania, iż do rzeczywistego szkolenia z BHP mogło dojść w dniu 29 kwietnia 2014 roku jak wynika to z karty szkolenia wstępnego w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy, zresztą w tym zakresie zeznania J. B. (1) zdają się nie potwierdzać tej okoliczności, albowiem potwierdza on li tylko fakt szkolenia nie zaś jego daty, zasłaniając się w tym przypadku niepamięcią. Co istotne, oskarżony wskazuje, iż wszystkie dokumenty były przygotowane przez jego żonę, co zdaje się potwierdzać tezę, iż zostały one przygotowane po wypadku na potrzeby uniknięcia odpowiedzialności przez oskarżonego. Odnośnie nakłaniania P. F. (1) oskarżony, choć nie wprost potwierdził, iż rozmawiał z nim o sprawie wypadku, jednakże jego zamiarem nie było wpływanie na treść jego zeznań. Biorąc pod uwagę, zeznania D. G. (1) trudno uznać, iż oskarżony nie ustalał zarówno z P. F. (1) jak i żoną korzystnej dla siebie wersji zdarzeń. Obydwoje wskazują, iż F. do K. miał pojechać na wycieczkę a nie do pracy. Skąd, zatem tak zbieżne fakty w ich zeznaniach.

Zdaniem Sądu mimo próby umniejszenia swojej odpowiedzialności, wyjaśnienia oskarżonego, co do samej istoty stawianych mu zarzutów i przyznania się w tym zakresie do ich popełnienia, nie budzą żadnych wątpliwości podobnie jak i okoliczności sprawy. Stwierdzenie tych okoliczności dało podstawę do uwzględnienia wniosku oskarżonego o dobrowolne poddanie się karze w trybie art. 387 § 1 kpk i zaakceptowanie proponowanej przez niego kary, tym bardziej, iż żadna z obecnych stron się temu nie przeciwstawiła.

Dokonując analizy materiału dowodowego Sąd uznał, iż zeznania P. C. (1), P. F. (1), A. Z. (1) nie budzą żadnych wątpliwości, są spójne i logiczne, wzajemnie się uzupełniając tworzą dokładny obraz funkcjonowania „firmy” oskarżonego i sposobu zatrudniania pracowników. W tym zakresie Sąd uznał ich relacje za wiarygodne.

Nie budzi też wątpliwości relacja świadka P. F. (1) odnośnie nakłaniania go do złożenia nieprawdziwych zeznań. Również i w tym przypadku Sąd nie doszukał się okoliczności mogących świadczyć o konfabulacji, czy próbie manipulowania zaistniałymi faktami.

Zeznania P. F. (1) i P. C. (1) odnośnie pobytu w K. i zaistniałego tam wypadku, również zostały zaaprobowane przez Sąd, gdyż w tej części znajdują odzwierciedlenie chociażby w materiale dowodowym w postaci dokumentacji medycznej, czy zeznaniach Ł. S. (1) potwierdzającego ich pobyt w K. we wskazanym okresie. Wyjazd do K. został również potwierdzony przez świadków w osobach A. C. (3), A. F. (1), A. F. (2), A. C. (4) i E. C. (2). Co istotne poczynione w tym zakresie

ustalenia podważają wiarygodność świadków D. G. (1) i J. B. (1), co do okoliczności zawarcia umowy zlecenie i podpisania jej w dniu 29 kwietnia 2013 roku, jak i przeprowadzenia w tym dniu szkolenia z zakresu BHP.

Sąd uznał za wiarygodne również zeznania świadków A. C. (3), A. F. (1), A. F. (2), A. C. (4) i E. C. (2) albowiem ich relacja pozostaje w korelacji ze wskazanym już wcześniej, a uznanym za wiarygodny, materiałem dowodowym.

Mniej istotne znaczenia dla rozstrzygnięcia mają zeznania świadków T. S. oraz Ł. S. (3). Osoby te potwierdzały fakt zatrudnienia „firmy” oskarżonego do wykonania prac remontowych, a w przypadku T. S. potwierdzenia zatrudnienia w niej P. C. (1). Podobny wydzźwięk dla sprawy mają zeznania świadków R. C. (3), który potwierdza tylko zatrudnienie P. C. (1) u oskarżonego.

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia są zeznania R. F. i A. F. (3), którzy nie mają żadnej wiedzy na temat stawianych oskarżonemu zarzutów.

Omawiając niniejszą sprawę nie sposób nie odnieść się do relacji świadków D. G. (1) oraz J. B. (1). Jak już wcześniej wskazano Sąd odmówił waloru wiarygodności ich zeznaniom.

Przedstawiona przez D. G. (1) wersja, jest sprzeczna z ustaleniami poczynionymi przez Sąd. I tak wskazać można, iż twierdziła ona, że P. F. (1) jest ich znajomym i nigdy nie pracował u męża, a tym bardziej nie pracował z nim w K., gdzie miał udać się na wycieczkę. Twierdzenia te całkowicie odbiegają od wyjaśnień oskarżonego i zeznań P. F. (1). Obaj wskazali, iż P. F. (1) nie tylko pracował na czarno, ale krytycznego dnia wykonywał prace w K.. Po wtóre należy wskazać, iż wbrew jej twierdzeniom umowa zlecenia nie mogła zostać podpisana w dacie jej sporządzenia, albowiem w tym czasie pokrzywdzony przebywał w K.. To samo dotyczy się szkolenia w zakresie BHP. Przedstawiona przez świadka wersja zdarzeń jest nieudolną próbą zapewnienia oskarżonemu alibi. Świadek jest osoba zaangażowana w rozstrzygnięcie niniejszej sprawy na korzyść męża i jako taki nie jest obiektywny w swej relacji.

Odnosnie J. B. (1) wskazać należy, iż i on zainteresowany jest w rozstrzygnięciu niniejszej sprawy na korzyść oskarżonego, albowiem podważenia rzetelności wystawionych przez niego dokumentów może skutkować pociągnięciem go do odpowiedzialności. Świadek, co do istotnego szczegółu, jakim jest data szkolenia zasłania się niepamięcią, wskazując z całą stanowczością, iż takie szkolenie się odbyło. Również jego twierdzenia, co do braku kontaktu z żoną oskarżonego są niespójne i budzą wątpliwości. Z jednej strony wskazuje, iż wszelkie formalności załatwiał z R. G. (1) i „Nie przypomina sobie, żeby w imieniu R. G. (1) występowała kiedykolwiek jego żona” (k.199), by w kolejnym przesłuchaniu stwierdzić „Przy przeprowadzeniu szkolenia z zakresu BHP była żona pana G.” (k.215). Twierdzenia świadka pozostają również w sprzeczności z zeznaniami D. G. (1) i wyjaśnieniami oskarżonego, który stwierdził, iż wszelkich formalności dokonywała żona, z uwagi na jego pobyt w K..

W tym stanie rzeczy, trudno mówić o wiarygodności świadka J. B. (1).

Na koniec należy odnieść się do zeznań K. G., która o rzekomym szkoleniu BHP została poinformowana przez D. G. (1), jednakże samego przebiegu szkolenia nie jest w stanie potwierdzić, ograniczając się do lakonicznego stwierdzenia, iż miało ono miejsce. Świadek potwierdza również, iż widziała P. C. (1) podpisującego dokumenty, nie wie jednak, co to były za dokumenty, ani kto je sporządził. Trudno, zatem przyjąć, iż jej zeznania uprawdopodobniają wersję przedstawioną przez żonę oskarżonego.

W świetle tak zgromadzonego materiału sprawy, Sąd uznał, iż okoliczności sprawy i wina oskarżonego nie budzą żadnych wątpliwości, a uwzględniając fakt, przyznania się R. G. (1) do popełnienia zarzucanych mu czynów, były podstawy do uwzględnienia wniosku w trybie art. 387 § 1 kpk.

Oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona czynów z art. 218 § 1a kk, z art. 220 § 1 kk i art. 156 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 233 § 1 kk.

Przepis art. 218 § 1a kk penalizuje odpowiedzialność pracodawcy, który narusza prawa pracowników wynikające ze stosunku pracy i ubezpieczeń społecznych. Niewątpliwie R. G. (1) prowadząc jednoosobową działalność gospodarczą,

zatrudniając „na czarno” P. C. (1), P. F. (1) oraz A. Z. (1), działał na ich szkodę, poprzez nie zawarcie z nimi umów o pracę i nie odprowadzenie składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne.

Bezsprzecznie zachowanie polegające na zaniechaniu szkolenia z zakresu BHP P. C. (1) oraz dopuszczenie go do wykonywania pracy bez odzieży ochronnej w tym okularów ochronnych narażało pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia i zdrowia, w wyniku, czego w dniu 30 kwietnia 2013 roku doznał on wypadku przy pracy, w wyniku, którego utracił on całkowitą zdolność widzenia oka lewego, a tym samym nieumyślnie doprowadził do ciężkiego uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonego w postaci tzw. „innego ciężkiego kalectwa” w rozumieniu przepisu art. 156 § 2 kk.

Nie budzi również wątpliwości, iż zachowanie oskarżonego polegające na nakłanianiu innej osoby, w tym przypadku P. F. (1), do złożenia korzystnych dla niego zeznań wyczerpało ustawowe znamiona czynu z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 233 § 1 kk.

Wymierzając R. G. (1), za pierwszy czyn na podstawie art. 218 § 1a kk karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, za drugi czyn na podstawie art. 220 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz za trzeci czyn na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 233 § 1kk karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, Sąd miał na uwadze dotychczasowy charakter i sposób życia oskarżonego, jego uprzednia niekaralność, znaczny stopień społecznej szkodliwości zarzucanych mu czynów przejawiający się przede wszystkim w wyzyskiwaniu pracy innych osób dla zapewnienia sobie większych zysków, nie zapewnienie im bezpiecznych warunków pracy, co w konsekwencji doprowadziło do wypadku przy pracy, pozbawienie ich możliwości uzyskiwania należnych im świadczeń z tytułu legalnej pracy, a nadto działanie polegającego na celowym nakłanianiu innej osoby do składania fałszywych zeznań w celu uniknięcia grożącej mu odpowiedzialności.

W ocenie Sądu kary jednostkowe są adekwatne do stopnia zawinienia oskarżonego i czynić będą zadość społecznemu odczuciu sprawiedliwości.

Mając na uwadze dyspozycje przepisu art. 85 kk i spełnienie zawartych w nim warunków, Sąd w oparciu o przepis art. 86 § 1 kk zobligowany był do wymierzenia oskarżonemu kary łącznej. Przy jej wymiarze Sąd uwzględnił przesłanki, które legły u podstaw wymiaru kar jednostkowych, jednakże uznał, iż kara łączna 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności będzie wystarczająco dolegliwa dla uzmysłowienia sprawcy niedopuszczalności podobnego zachowania w przyszłości.

Biorąc pod uwagę, iż wobec oskarżonego zachodzi pozytywna prognoza jego przyszłego zachowania, Sąd w oparciu o przepis art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk zawiesił wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 lata. Okres ten zdaniem Sądu jest wystarczająco długi dla uzmysłowienia sprawcy niedopuszczalności podobnego zachowania w przyszłości oraz grożących mu konsekwencjach w przypadku zachowania sprzecznego z ustalonym porządkiem prawnym. Oskarżony winien zrozumieć, iż każde zachowanie sprzeczne z prawem nie pozostanie bez stosownej represji karnej.

Dla wzmoczenia dolegliwości Sąd wymierzył oskarżonemu na podstawie art. 71 § 1 kk karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych przy przyjęciu, iż jedna stawka dzienna równoważna jest kwocie 20 złotych. Kara ta będzie dla sprawcy realnie dolegliwa i dodatkowa winna wzmoczyć w nim przeświadczenie o konieczności podporządkowania się ustalonemu porządkowi prawnemu.

Stosownie do art. 616 § 1 pkt 2 kpk w zw. z art. 626 § 1 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz P. C. (1) kwotę 720 złotych tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów w związku z ustanowieniem pełnomocnika w sprawie w osobie adw. Leszka rojek.

Na podstawie art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty niniejszego postępowania uznając, iż bark jest podstaw do zwolnienia go od ich poniesienia, zaś na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23

czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych nie wymierzył mu opłaty uznając, iż jej poniesienie byłoby dla niego zbyt uciążliwe przy uwzględnieniu osiągniętych dochodów.